

JOSEF BERNARD PROKOP

PANÍ
GRIMMOVÁ

a případ
továrníka na penzi

aneb

JARNÍ PŘÍPAD

PANÍ
GRIMMOVÁ
A PŘÍPAD
TOVÁRNÍKA
NA PENZI

aneb

JARNÍ
PŘÍPAD

JOSEF BERNARD PROKOP

PANÍ
GRIMMOVÁ
a případ továrníka na penzi
aneb
JARNÍ PŘÍPAD

Fortuna
Libri

Josef Bernard Prokop
Paní Grimmová a případ továrníka na penzi
aneb Jarní případ

Copyright © Josef Bernard Prokop, 2016
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016
Cover design © Daniela Antalovská, 2016
Front cover photo © Jiří Antalovský, 2016
Back cover photo © dgool/123RF, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jana Semelková

První vydání.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-072-1

Kapitola první

Město leželo v ranním oparu kdesi hluboko pod zámeckým oknem. Stromy ještě ojiněné ranním chladem lemovaly pohled na domy a domky. Paní Grimmová zhluboka vdechla ještě trochu chladný vzduch.

Stála teď na balkonu svého pokoje a rozhlížela se. Přesněji, nemohla se dost vynadívat na rodný Kostelec, zarámovaný rozkvetlými stromy a keři a ozvučený tisícihlasými trylkovými kadencemi všech opeřených obyvatel města.

Byla od přírody snílek, nikdy se neubráníla melancholickým vzpomínkám na uplynulé roky. Mizerné, dobré, beznadějně, i plné lákavých představ. Není tomu ještě tak dlouho, co se odtud dívala i se svým manželem. Kolik je to let? Pět? Připadalo jí to jako půl století.

„A je tu jaro,“ pravila k sobě polohlasem, poněvadž ucítila v nose povědomé zaškrábání a vzápětí musela mocně kýchnout. Přicházelo to dvakrát ročně – na konci dubna a trvalo až do začátku května a poté na sklonku léta. Lékařská věda jí nedokázala odpovědět, na co vlastně tu malou alergii má, poněvadž ani jeden ze sedmnácti vpichů nereagoval a ve spirometrické laboratoři krčili rameny. Objevovala se nicméně, jak již bylo řečeno, a mizela vždy o dva, až tři týdny později. První věštila opravdový začátek jara, druhá konec léta.

Pokud bychom si toho dne vzali na balkonu do ruky dalekohled, jako nyní paní Grimmová, a podívali se na náměstí

města Kostelce, mohli bychom počítat jednu malířskou paletu vedle druhé. Spousty malířských stolanů a umělců obojího pohlaví a různých dat narození zaplavily náměstí a dělaly starosti policistům, majícím na starosti plynulost dopravy.

Každý rok touto dobou ožíval totiž Kostelec malířským festivalem a prodejní výstavou všemožných krajinářských obrazů. Od originálů, přes více méně zdařilá díla kopistů, až po tvorbu soudobou. Každým rokem byla vypsána soutěž v několika kategoriích. Nejzajímavější byla cena za nejosobitější vyobrazení kosteleckého náměstí, anebo jiné městské zajímavosti.

Zájemci o malování si vybrali některé z volných míst, zaujali své stanoviště a pouštěli se do práce. Porota, dílem odborná, dílem složená z amatérských nadšenců, udělovala každoročně tři ceny, velmi slušně honorované. O festival byl tedy zájem, každoročně přilákal zástupy lidí z okolí i daleka. Hotely a penziony měly plno a také obchodníci si mnuli ruce.

Paní Grimmovou velmi mrzelo, že na takovou věc nepřišla sama. Byla to myšlenka paní Pollakové, manželky hoteliéra a majitele Podzámeckého hotelu.

Podzámecký hotel byl nejlepším podnikem svého typu nejenom ve městě, ale i široko daleko v kraji. Měl starobylý ráz, včetně stylu, jakým zde přistupovali k hostům. Není tedy divu, že po celý rok bylo velmi obtížné tu získat jak pokoj, tak i místo v hotelové restauraci.

Hotelová budova ve svém základu pamatovala ještě třicetiletou válku a byla jedinou, která patřila historicky k zámku, ale vlastnil ji někdo jiný.

Majitel, pan Pollak, byl velmi typickou a oblíbenou postavou města Kostelce. Menší, s nevýraznou vlasovou pokrývkou, avšak s o to výraznější až caesarskou hlavou, nosící vždy světlý oblek, modrou košili, připomínající námořnický styl, a stylový klobouk, vše typem patřící spíše do Středomoří. Pro každého našel dobré slovo. Měl rád svou ženu, lidi, své město a především svůj hotel. A pokud mohl, vždy vyhověl.

Tedy kývl i své ženě, když ho jednoho dne požádala, aby prosperující hotel podpořil malířský festival. Od onoho okamžiku už sedmkrát hostilo kostelecké hlavní náměstí neuvěřitelné množství výtvarníků.

Paní Grimmová milému panu Pollakovi kývla, když ji rozpačitě požádal, zda by vítězové a porota mohli slavnostně pobědovat v některém ze zámeckých sálů. A také mu, i když velmi nerada, kývla na zapůjčení několika obrazů z vlastních sbírek. Nutno přiznat, že pan Pollak rozhodně nešetřil na ostraže a výstava měla bezpečnostní opatření podobná Louvru.

* * *

Když paní Grimmová završila snídani skvělým meruňkovým koláčem paní Marie a vydala se do středu dění, nemohla téměř přes náměstí projít. Malířské stojany jeden na druhém a stejné množství snaživých mladých, i starších umělců, snažících se vyhovět zadání a zachytit podobu a zejména atmosféru náměstí nebo města jako takového.

Měla výtvarné umění ve velké oblibě, sama sice ke své lítosti malovat nedokázala, ale díky svému otci věděla o tomto oboru dost, aby rozpoznala talent od pouhé snahy.

Navíc každý rok zapůjčovala, jak už bylo řečeno do výstavní síně, která stála na náměstí, několik zajímavých pláten.

Letos to například byla krásná kolekce akvarelů z města Kostelce od slavného Vojtěcha Jansy. Dotek starých časů zprostředkovaný očima a štětcem tohoto umělce byl čímsi jedinečným. Takovou kolekci se mohla pochlubit jen Praha a její Kostelec. Staré, dnes již neexistující domy na předměstí, barokní přístavba kostela, stržená během puristické regotizace na konci devatenáctého století.

Zkrátka jeho akvarely a kartony dýchaly neopakovatelnou atmosférou starých zidealizovaných časů.

Shodou okolností i na zámku mělo dojít k výtvarnému počinu. Objednali restaurátora z hlavního města, aby oživil fresky zámecké kaple, a pokud by zbyl čas – a peníze – i několika dalších místností.

* * *

Shluk lidí a neobvyklý neklid na náměstí se jí ani trochu nezamlouval. Rozhodla se tam zajít, až se atmosféra trochu uklidní a bude možné nerušeně pozorovat umělce, tedy činnost, kterou milovala.

Ještě jednou tedy přejela náměstí pohledem a klidným krokem pokračovala k zámeckému kopci. Když míjela Podzámecký hotel, slyšela za svými zády zaskřípět brzdy. Hluk automobilového motoru ustal, když řidič vypnul motor, poté k ní doletěl známý hlas:

„Pány Grimmova! Pány Grimmova! Nelly!“

Otočila se, poněvadž hlas dobře poznala. O několik metrů dál spatřila velkou limuzínu, jejíž šofér v tmavém obleku právě otevíral dveře postaršímu pánovi. Byl to její dobrý známý, továrník na penzi, pan Séguier. Ačkoliv byl rodem odkudsi z jižní Francie, zamiloval se do Čech i města Kostelce a pravidelně přijížděl, dokonce několikrát do roka.

Privítali se objetím a polibkem na tvář. Bylo slyšet, že za dobu, kdy tu nebyl, nezaháel a zušlechťoval si znalost jazyka českého.

„Já jsem moc rád, že vás vidím, pani barónko.“

„To je překvapení! A milé!“ Odpověděla popravdě paní Grimmová.

Starý pán přikývl a rozzářila se mu tvář.

„Kdy jste přijel?“

„Je to dva dny. Ve středu. Já jsem se vzpomněl, že tady bude v Kostelci un grand festival, těch, co dělají obrazy, jak se...“

„Malířů...“

„Eh bien, jak říkáte. Malířů. A já zrovna chci si udělat radost a pár jich koupit. A navíc, mám tu neteř. Chtěl jsem ji vzít k vám na zámek, ale ona neměla čas.“

„Neteř?“ podivila se upřímně paní Grimmová. „Vy máte příbuzné v Čechách?“

Pan Séguier přikývl.

„Moje sestra se vdala do Čech. Já byl za ní... il y a vingt ans... Od té doby já jezdím pořád!“

„Kde máte neteř teď?“ zajímalo paní Grimmovou.

„Na náměstí, taky kreslí a maluje... Chce vyhrát cenu! Vy pojdte teď se mnou, paní Grimmová, je to možné?“

Baronka si vzpomněla na přecpané náměstí, ale výraz pana Séguiera byl natolik prosebný, že přikývla.

Slovo tlačence ani vzdáleně nevystihuje shon na kosteleckém hlavním náměstí. Baronka a starý pán se prodírali davy a Séguier pátral bystrýma očima po neteři.

Paní Grimmová neměla valnou chuť napodobit jeho rychlou chůzi. Když už tu musela být, chtěla si vychutnat atmosféru davového malování. Ve vzduchu bylo cítit ostré, ale docela příjemné aroma malířských barev. Zvolnila krok a nahlížela umělcům přes rameno.

Bylo opravdu nač se dívat. Kromě několika opravdových mazalů se tu objevily obrazy veskrze zajímavé. A dokonce několik vynikajících.

Nechápala dost dobře, proč se festival nekoná raději v létě. Vzpomněla si na předminulý ročník, kdy účastníkům museli organizátoři postavit prostorný vytápěný stan, aby v chladu, který panoval, bylo vůbec možné malovat. Duben, za kamny ještě budem...

Zarazila se před plátnem mladé dívky. Její výtvor byl opravdu pozoruhodný a nemohla se od něj odtrhnout. Byla to abstraktní podoba kosteleckého náměstí, avšak se zachovanými nejvýraznějšími stylovými prvky. Člověk nemusel být znalec, aby ho onen obraz okouznil. A pak že naše století nemá talenty!

„Páni Grimmová, páni Grimmová!“ zaslechla Séguierovo volání.

Vzhledla od plátna a vydala se k němu. Starý pán stál u jednoho z nesčetných pláten a objímal se, až nestrýcovsky, s mladou dívkou. Baronka přistoupila blíž a počkala, až se ti dva přivítají.

Pan Séguier se odtrhl od své půvabné neteře. Přivolał pohybem ruky paní Grimmovou.

„Páni Grimmová, to je má nièce, neterž!“

Baronka dívce podala ruku a přejela ji zvědavým pohledem. Dívka učinila totéž. Pak podanou ruku bez váhání stiskla. Měla pevnou, suchou a teplou dlaň.

„Znám vás z vyprávění, paní baronko. Iveta Menier. Těší mě.“

„I mě, Iveto, ale prosím bez té baronky.“

Pan Séguier považoval za potřebné zasáhnout.

„Iveta většinu života trávila ve Francii, kde titres běžně užíváme. Může vám povídat Nelly?“

Paní Grimmová se usmála.

„Samozřejmě, budu ráda.“

Iveta byla asi pětadvacetiletá, na ženu velmi vysoká a štíhlá, se záplavou hustých tmavých vlasů a koketním úsměvem. Její oblečení, připomínající romantické obrazy bílou košilí, sakem, trochu umazaným od barev, a přiléhavými kalhotami, dotvářelo obrázků úspěšné mladé ženy. Na jejím malířském stojanu viselo plátno a na něm velmi zdařilá kompozice historického náměstí. Nic geniálního, nicméně dobrý nadprůměr.

Iveta viděla, jak si paní Grimmová prohlíží její výtvar a patrně uhodla její hodnocení.

„Vím, Nelly, nejsem Rubens.“

Paní Grimmová se ještě několik okamžiků dívala na plátno, pak kousek podstoupila.

„Naopak, Iveto, kdyby byl na prodej, koupím ho pro zámek!“

Pan Séguier pyšně naslouchal. Při posledních slovech zavrtěl hlavou a zamával rukou.

„Kděpak! Obrázek musím mít v Poitiers! Abych mohl vzpomínat na Kostelec!“

Náhle se baronka cítila provinile. Ona se tu baví, místo aby dlela na zámku a vyčkávala restaurátora. Většinou jezdil pan Orel, starý známý, nedbalého chování i zevnějšku, oblečený do šatů nejistých barev, na nichž se vyjímalý malé, avšak zřetelné nánosy, které neumožňovaly jejich přesný popis. Šlo o bručlavého hrubiána, který měl však zlaté srdce a opravdu uměl. Hermína ale pana Orla upřímně nenáviděla, takže by od ní bylo velmi nepěkné, kdyby ji s ním nechala příliš dlouho. Raději se omluvila svým dvěma přátelům, vzala telefon a zavolala na zámek.

„Jo, je tu,“ odpověděl jí Hermínin hlas ve sluchátku, ale zněl bez obvyklé zášti. „Nelly, nemusíš spěchat.“

To bylo podivné a Hermíně nepodobné. Rozloučila se s panem Séguierem a došla na zámek. Na nádvoří stálo auto, které tu bylo navíc, neznala ho. A rozhodně stálo za prohlídku, poněvadž něco takového se na ulici hned tak nezahlédne. Malé autíčko světle okrové barvy a světle modrých poklic kol mělo na přední kapotě namalovanou reprodukcí Arcimboldova portrétu Rudolfa II. Jako boha Vertumna. Zkrátka auto člověka, který je malířem tělem i duchem.

Když vešla do salonu, pochopila, proč nemusela spěchat. V místnosti byl kromě Hermíny, Heleny a Johany ještě muž. Ne však pan Orel, to jí bylo hned jasné. Byl to typ svůdce, muže, který si obratem získá přízeň většiny přítomných osob opačného pohlaví. Snědý, černovlasý, kudrnatý s veselými očima. I on však mohl na obou mladších ženách nechat oči. Baronka si všimla, že Johana si vzala svou nejsvůdnější krátkou sukni, která z ní činila velmi přitažlivou mladou ženu.

Muž vstal a uklonil se.

„Paní Grimmová, jmenuju se Kryštof Kondrac, synovec pana Orla, restaurátora. Jsem akademický malíř a restaurátor.“

„Dnes je to samá neteř a synovec,“ blesklo hlavou paní Grimmové. Nahlas však řekla: „Buďte nám vítán, Kryštofe. Helena a Johana vás jistě rády provedou zámeckou kaplí. Kdy se pustíte do práce?“

Kryštof pokrčil rameny.

„Třeba hned!“

„Dobrá, tak pojďme, ať vidíte, co je třeba, a pak vás nechám v péči těchto mladých dam.“

Šli zámekem k jedné z jeho nejkrásnějších částí. Zámecká kaple, spíš bychom měli napsat zámecký kostel, poněvadž její rozměry byly úctyhodné, měla svůj původ již v dobách, kdy kostelecký hrad byl nedobytnou pevností. Snad už v dobách románských se tu sloužily mše za úspěch zbraní těch, či oněch. Gotika dala kapli, dobrá, tedy kostelu, již dnešní půdorys a také překrásnou klenbu a kamennou kazatelnu, nemluvě o nástěnných malbách.

Kamenná podlaha pamatovala také mnoho. Například pozoruhodnou událost z roku 1561, kdy jeden z jejích předků chtěl v těchto místech pojmout za svou ženu mladou dívku, dceru sousedního hradního pána. Potíž byla v tom, že o ni velmi stál i jeden z nejzpuštěnějších šlechticů v království, který přísahal, že ji dostane, stůj co stůj. Onoho slavného svatebního dne, kdy ostražitost vojáků v branách hradu poněkud polevila pod přívaly svatebních hostů, vnikl onen muž, jmenoval se Michal Počepický z Počepic, do hradu a přemýšlel, jak by se co nejlépe pomstil za domnělou urážku. Podařilo se mu proniknout až do kaple. Tady se převlékl za duchovního a chtěl v příhodný okamžik oba mladé zamilované lidi probodnout a utéct předem připravenou cestou. Kněz, který je měl oddat, se sice překvapeně díval na druhého sluhu Božího, ale měl za to, že ho povolala nevěstina rodina. Nechal jej tedy stát poblíž a sám počal s obřadem. Pan Michal se pomalu přibližoval a pod kutnou svíral v ruce ostrou dýku. Když měl za to, že je příhodný okamžik, vyrazil a bodl.

V ten okamžik však shodou náhod oddávající kněz podával k políbení ženichovi a nevěstě Bibli. Michalova dýka se zabodla do Bible. Marně se snažil ji vyprostit. Bible vypadla knězi na kamennou podlahu a s buchnutím zůstala ležet. Mladík nevěřicně zíral. Než se vzpamatoval, již jej drželo nejméně dvacet rukou, aby již nemohl škodit. Protože si nikdo nechtěl kazit svatební veselí popravou, uvěznili zatím pana Michala v hradním vězení. Tady ho navštívil moudrý kněz, který k němu dlouho promlouval a upozornil ho na Boží zázrak. Dýka přece nešla vytáhnout! A na podlaze, kam dopadla Bible, zůstal její otisk! Tedy si Nejvyšší nepřeje, aby se Michal stal vrahem. Mladík dlouho přemýšlel a pak k sobě povolal hradního pána. Odprosil jeho, i jeho mladou ženu. Slíbil přátelství a očistil se dlouhou poutí do vzdáleného Santiaga ke hrobu svatého Jakuba. A když se vrátil, nebylo věrnějšího přítele nad něho.

Tak praví kronika rodu Grimmů. Mimochodem – otisk Bible v kapli zůstal až do dnešních dnů.

To vše a mnohé další vyprávěla paní Grimmová mladíkovi a neteřím. Pak si uvědomila, že na ni Johana s Helenou pohlížejí s dávkou netrpělivosti. Spolkla tedy další historky, podle jejího mínění velmi zajímavé, a poučila v rychlosti restaurátora, které z obrazů potřebují zásah a které fresky třeba konzervovat. Dokumentace ostatně ležela v jedné z lavic.

„Spolehněte se, paní baronko, hned se pustím do práce.“

Paní Grimmová se pochybovačně podívala na Helenu a Johanu, ale nic neřekla. Kondrac pochopil a usmál se.

„Naučím dámy míchat barvy, budou mi pomáhat.“

Baronka se vědoucně usmála a přikývla. Pokynula na pozdrav a nechal ty tři jejich zábavě.

* * *

Při vzpomínce na svatební pověst si paní Grimmová vzpomněla na blížící se vdavky své nejlepší přítelkyně. Bylo jí divné,

že ji nikde nevidí. Procházela zámek v očekávání, že zaslechne nosný a dobře známý hlas, který ji bude hledat. Ale nic. Začínala si uvědomovat, jak jí bude Hermína chybět, až začne bydlet s Georgem. Zvykla si příliš na její stálou přítomnost.

„Snad ve svém věku není příliš rozrušená ze svatebních příprav?“ V úsměvných vzpomínkách na vlastní předsvatební hořečku došla ke dveřím Hermínina pokoje. Zaklepała a vešla.

Hermína seděla na lůžku a rozhodně neměla vzhled šťastně zasnoubené ženy. Jenom zdrceně vrtěla hlavou. Baronka se zasmála.

„Nemáš být náhodou šťastná? Bereš si svou velkou lásku, ne?“

Hermína na ni vrhla nešťastný pohled.

„Nelly, to nemůžeme stihnout!“

„Co máš na mysli?“

Hermína rozhodila rukama.

„Vybrat šaty, připravit bydlení, kostel, hostinu... Je to málem zítra!“

„Je to za nějakých deset týdnů, Hermínko.“

Když viděla, že přítelkyně se nemá k žádné odpovědi, mávla rukou a vyšla opět na chodbu.

* * *

Zámek byl vylidněný. Prázdné pokoje, prázdné chodby. Dokonce ani na oběd se tu neobjevil prakticky nikdo. Paní Grimmová pobaveně vrtěla hlavou. Kuchařka Marie vrtěla rovněž hlavou, ovšem spíš rozhněvaně.

„Já to nechápu, Nelly, nechat si ujít můj oběd!“

„Víš, kolik je dnes v Kostelci různých akcí? To přece za oběd stojí..., i když je vynikající,“ dodala rychle.

S přibývajícím časem se zámek opět trochu plnil. Zahradník Emil přišel s plnými taškami sazenic, které, jak tvrdil, nestály ani desetinu toho, co měly. Pan Vršek zase přitáhl na vo-

ziku několik pytlů zásob pro zámeckou psí smečku a tvářil se nesmírně spokojeně. A podobně i Helena s Johanou. Paní Ludmila, lékařka na penzi, si jako vzácnou kořist nesla tři menší obrazy, které z nejasného důvodu nechtěla ukazovat. Hermína a Jiří si přinesli překrásný porcelánový servis.

Večeře se konala za všeobecné účasti a občasně nadšené výkřiky strávníků měly ukonejšit paní Marii, která dlouho truchlila pro zneuznaný oběd.

Obvyklé večerní zámecké zábavy, včetně hudby a „hazardních“ her již probíhaly jako obvykle. Jen Johana se omluvila a vyrazila do města.

V půl desáté a deset minut se ozval telefon. Helena, která byla nejbliž, se rychle po něm natáhla a po svém „haló“ naslouchala, pak zklamaně zvedla sluchátko do výšky a přivolala paní Grimmovou.

Když přišla, řekla jí Helena potichu: „Pan Séguier!“

Baronka se usmála a vesele se ozvala do telefonu. Pak se zamračila, poněvadž slyšela vyděšený hlas svého přítele:

„Páni Grimmová, hrozná neštěstí! Přijďte, prosím, hned teď!“

* * *

V hotelu vládl naprostý klid, a tak doufala, že to bude planý poplach. Jaké hrozná neštěstí?

V recepci se vyptala na číslo pokoje a vyjela výtahem do prvního patra. Malé, vkusné lucerničky na stěnách dávaly množství světla, takže šla bez obtíží podle šipek s čísly. Nebyl to vůbec malý hotel, jak by se zvenku zdálo. Nabízel několik desítek pokojů ve třech patrech. Séguierův měl číslo 12A. Zasmála se lidské pověřivosti.

Po pohodlném červeném koberci došla k jedenáctce a dvanáctce, zastavila se před vedlejšími dveřmi. Poblíž se nacházely před prudkým služebním schodištěm už jenom privátní

místnosti, jak hlásal nápis na zdi. Na zemi mezi dvanáctkou a dvanáct A jako by byla skvrna. Paní Grimmová se zamračila a podívala se pozorněji. Že by krev? Naštěstí šlo jen o otláčené místo, kde dříve stálo něco těžkého.

Zaklepala na Séguierův pokoj. Dveře se po chvíli otevřely a vyděšený továrník na penzi ji rychlým pohybem ruky zval dovnitř.

Vešla a rozhlédla se po pokoji. Ocitla se v přepychovém apartmánu, jistě jednom z nejdražších v hotelu. Z předsíně, či spíš haly, vedly troje dveře, jedny do další místnosti, zřejmě pokoje, druhé do koupelny a poslední do šatny.

Paní Grimmová se obrátila na Séguiera.

„Co se stalo, Léone?“

Místo odpovědi zamířil Séguier do šatny, rozsvítil a otevřel dveře jedné ze skříní. Byl v ní nehybný a zakrvácený mladý muž.

Kapitola druhá

Baronka se rychle sklonila k mladíkovi a sáhla mu na zápěstí. Ucukla, poněvadž ruka byla studená jako led. Roztáhla mu prsty oční víčka a podívala se na zornice. Pro něj se dostavila jakákoliv pomoc pozdě.

„Léone, co se stalo?“

„Nelly, já přišel, my přišli s Ivetou a chtěli si dát šaty do skříně a on tam byl!“ Ukázal třesoucí se rukou Séguier.

„A Iveta je kde?“

„Já poslal ji pryč. Nechci, aby měla potíže.“

Paní Grimmová si povzdychla, Zavrtěla hlavou.

„Musíme zavolat policii.“

„Si, certainement, mais...“

Séguier vytáhl kapesník a utřel si zpcené čelo. Vypadal náhle daleko starší a paní Grimmové se ho zželelo. Dovedla ho do pokoje, posadila do křesla. Otevřela bohatě zásobený hotelový bar a nalila mu štědrou dávku dobré whisky.

„Vypijte to!“

Továrník mechanicky poslechl a vypil skleničku. Do tváře se mu vrátila barva. Zhluboka se nadechl.

„Nelly, co když oni budou mít za to, že já...“

Baronka se usmála tomu, jak i nyní Séguier zvládá češtinu a zavrtěla hlavou.

„Budte bez obav! Tomu, kterému zavolám, to myslí!“

Vytáhla mobilní telefon.

* * *

O půl hodiny později už v hotelu chodilo množství uniformovaných i civilně oblečených policistů a zkoumali, prohlíželi, měřili a odebírali vzorky. Inspektor Chval byl rovněž v pilné práci. Seděl s panem Séguierem a zpovídal ho.

Paní Grimmová si prohlížela pokoj i možné místo činu, samozřejmě tak, aby nebránila kriminalistům.

Chval ji zahlédl a přes tvář mu přelétl pobavený úsměv, když viděl barončinu očividnou posedlost. Vypadala jako honící pes, jdoucí po horké stopě.

„Nelly,“ zavolal na ni, „pojdte si k nám sednout. Pomůžete mi, kdybych nějakému slovu nerozuměl.“

Paní Grimmová vděčně nabídku přijala.

Tělo bylo již vytaženo ze skříně a položeno na nosítka. Mladík byl podobný typ jako Kryštof, restaurátor, který dnes přibyl na zámek. Paní Grimmová si však nevzpomínala, že by ho někdy jen zahlédla.

„Pusťte nás tam!“ ozval se mužský hlas. Otočila se po zvuku a spatřila dvojici, muže a ženu. Jednalo se o nesourodý pár. Muž byl oblečený velmi elegantně do světlého saka a tmavých kalhot, střední postavy, velmi statný, ale ne tlustý, měl kulatou, poctivou tvář a ustupující vlasy.

Jeho partnerka byla o mnoho vyšší, na ženu možná vysoká až příliš, štíhlá, skoro hubená, jako někdo, kdo rád a hodně sportuje. Obličej měla nápadně krásný, i když bylo znát, že na sokolském sletu by cvičila nikoliv se staršími dorostenkami, ale se ženami.

Vstoupili majitelé Podzámeckého hotelu, pán a paní Pollakovi. Pollaková předběhla svého muže a vkročila do haly Séguierova apartmánu první. Obrátila se velitelsky na nejbližšího z policistů a ostře spustila:

„Co se tu stalo? Slyšeli jsme, že...“ Vtom zahlédla mrtvé tělo, prudce zbledla a zapotácela se. Její muž k ní ihned přiskočil a podepřel ji. Bylo vidět, že je zvyklý o svou ženu pečovat.

Chval zaslechl hlas, ihned vyskočil, omluvil se Séguierovi a několika kroky se objevil v hale. Jedním pohledem se zorientoval a oslovil příchozí.

„Vy jste majitel? Nebo správce?“

Statný muž přisvědčil.

„Jsem Rudolf Pollak a to je má žena Kristýna. Hotel nám patří... Co se tomu chlapci stalo? Kolaps?“

„Jsem inspektor Chval, pane Pollaku, ve vašem hotelu došlo k trestnému činu. Ten mladý muž byl zavražděn.“

„Zavražděn? Tady? Je určitě mrtvý?“ zeptala se Pollaková. Už se trochu vzpamatovala, ale stále nejistě pokukovala po nehybné postavě.

Pollak vytáhl z kapsy saka kapesník a otíral si pot, který mu náhle vyrazil.

„Můj Bože! Vražda v našem hotelu! Jestli se to rozkřikne, máme po klientele!“

„Buďte bez obav,“ uklidnil ho Chval. „Budeme diskrétní, jak to jen bude možné.“

Pollak se zhluboka nadechl.

„Kdo je to?“

„Neměl u sebe žádné doklady, zatím nevíme...“

Pollak se přemohl a podíval se směrem k nehybné postavě.

„Nikdy jsem ho tu neviděl...“

Chval sledoval jeho pohled a chápavě ho poklepal po rameni.

„Vezměte odtud paní Pollakovou. Budu mít pár otázek, kde vás najdu?“

„Budeme ve vedlejší bytě, jsou tam cedule Private.“

„Tam bydlíte?“ otázala se se zájmem paní Grimmová, která mezitím přišla z pokoje.

„Ano,“ odpověděl udiveně Pollak. „Kde se tu berete, paní Grimmová? Proč se ptáte?“

„Že jdete až teď. Neslyšeli jste třeba výstřel anebo hluk?“

Manželé na sebe pohlédli a zavrtěli hlavou. Pollaková se velmi nervózně podívala směrem k ležícímu. Snažila se vypadat klidně, ale její ruka, hrající si s náramkem, prozrazovala opak.

„Jsme doma už dlouho a nic jsme nezaslechli,“ odpověděl za oba Pollak.

„V kolik hodin jste přišli?“ Chval vzal do ruky svůj zápisník a tužku. Paní Grimmová pouze nastražila uši.

„Já asi po sedmé... a žena...“

„Nebyli jste spolu?“ zeptala se baronka překvapeně.

„Ne. Já byl na rybách.“

„A vrátil jste se?“

„Jak jsem říkal, někdy po sedmé... sedm pět, deset, nejpozději po čtvrt na osm.“

„Jak to víte tak přesně?“

„Končil první turnus večere, raději jsem se tam byl podívat,“ usmál se Pollak. „Hotel je moje posedlost.“

Chval chápavě přikývl.

„A paní Pollaková?“

Pollaková se na Chvala překvapeně podívala.

„Omluvte mou ženu, prosím, je z toho všeho zmatená...“ chopil se slova Pollak.

„Byla jsem u matky,“ řekla mdle Pollaková.

„V kolik jste se vrátila?“

„Asi také v sedm, myslím.“

Pollak zavrtěl hlavou.

„Později, já už dávno zkontroloval večere.“

Chval se poškrábal tužkou za uchem.

„Tak v kolik si mohu napsat? Čtvrt na osm?“

„...a záleží na tom? Neznala jsem ho.“

„Je to formalita,“ pokrčil rameny Chval.

„Vrátila jsem se na druhý turnus.“

„Turnus čeho?“ zeptala se překvapeně paní Grimmová.

„Máme večere na dva turnusy, osvědčilo se to. Druhý je v osm,“ vysvětloval Pollak, jeho žena pokračovala:

„A pak jsem byla v hotelové posilovně.“

„Tak vidíte, a je to.“ Chval sklapnul zápisník a zastrčil tužku.

„Dalo by se to možná najít i na kamerách. Víte...“

„Není to jedno? Proč by se to mělo hledat na kamerách?“ vyjela Pollaková náhle na svého muže.

„Promiň,“ zahanbeně řekl Pollak.

Pollaková se ihned uklidnila.

„Ne, ty promiň. Je toho na mě moc. Nejdřív matka a její stav...“

„A teď ten mladík, vid?“ řekl něžně Pollak. „To nic, to nic...“ Pollak ji pohládl po vlasech a přivinul k sobě. Obrátil se na Chvala:

„Jestli už je to všechno...“

„Už můžeme odejít? Není mi dobře,“ řekla slabým hlasem Pollaková

„Samozřejmě,“ přikývl Chval, „kdyby něco, vím, kde vás najdu.“

Paní Grimmová nesměle zvedla ruku jako ve škole.

„Jen kdybyste zařídil ty kamery.“

Pollak přikývl.

„Samozřejmě, člověk od ochranky pro vás přijde.“

Majitelé odešli.

* * *

Zato k nim přišel starý známý, inspektor Heger. Pozdravil se s baronkou a obrátil se na Chvala.

„V době vraždy bylo...“

„Nevíme, kdy byl zavražděný,“ ohradil se Chval.

„Dobře, tak když pan Séguier našel bezduché tělo toho mládence, tak se v hotelu nacházelo jenom deset ze třiceti hostů.“

Zbytek byl ve městě, nebo zkrátka někde pryč. Jo, a v noci narychlo odjel jeden z hostů.“

„Kdo?“

Heger se podíval do papírů.

„Nějaký Ployhar, v devět padesát se odhlásil, zaplatil a zmizel. Když se ho recepční ptal, jestli s ním policie už mluvila, prohlásil, že jo a byl ten tam.“

„A adresu máme?“

„Jestli je pravá, tak jo.“

„Počkej, oni ji nekontrolují v dokladech?“

Heger se na něj uličnický zašklebil.

„Měl s sebou dámu...“

Chval pokývl hlavou.

„A těch deset?“

„Nikdo nic neviděl, ani neslyšel.“

„Pomalů, pomalů. Kdo je to?“

Heger vytáhl notýsek podobný Chvalovu.

„Deset lidí na dovolené, s dětmi, vybavením, bez vztahu k malování. Budeš to mít ve zprávě.“

„Ten Ployhar, proč odjel?“

„Nevím. Je to zvláštní, stane se vražda a on hned poté odjíždí...“

* * *

Policejní lékař, doktor Václavek při svých rozměrech nespokojeně pofrkával, když se musel v těsném malém prostoru sklonit. V horkém, přetopeném pokoji z něj kanul hojný pot, který stíral už ne zcela bílým kapesníkem. Prohlédl mrtvého, otočil ho na bok a zkoumal i zadní část těla. Chval se omluvil Séguierovi, vstal a popošel k doktorovi.

„Povíš mi o tom něco?“

„Zabili ho zezadu. Kulka větší ráže, asi devítka.“

„Z blízkosti?“

Václavek zavrtěl hlavou.

„Sotva. Okolí rány není spálené. Spíš bych řekl z několika metrů. Jenom...“, doktor Václavek se rozhlédl.

„Ano?“

„Je to průstřel, takže bych tu někde čekal projektil.“

Chval a jeho kolegové z výjezdovky dlouho pozorně pátrali po možném vstřelu ve zdi, anebo v obložení. Marně, nic našli.

„Takže asi nebyl zabítý tady?“ zeptala se paní Grimmová.

Chval přikývl.

„Je tu i málo krve,“ pokračoval Václavek. „Navíc, Jindřichu, ta rána byla ošetřená! A to docela pečlivě.“

„Cože?“ vyvalil oči Chval.

„Namouduši!“ ukázal Václavek na velký, prosáklý obvaz na mužových zádech. Podobný našli i zepředu.

„Tomu nerozumím. Proč by ho střelili a pak ošetřili?“

„Ze soucitu?“ napadlo doktora Václavka.

„Z praktičnosti, aby to nekrvácelo,“ řekla s jistotou paní Grimmová a Chval se na ni pochvalně zahleděl.

„A něco dalšího?“ otázal se.

Václavek pokrčil rameny.

„Až ho budu mít na stole... třeba se od něj dozvím víc!“ Zasmál se hloupému vtipu, pokynul na pozdrav a odcházel.

* * *

Po patologovi počali odcházet i další kriminalisté, kteří již měli své úlovky pro laboratorní prozkoumání. Paní Grimmová si opět přisedla k Séguierovi a Chvalovi. Zdálo se, že se výslech chýlí ke konci.

Pan Séguier nebyl ještě zcela klidný, viditelně jej pobuřovalo, že si někdo odložil něco takového k němu do skříně.

Baronka chápala jeho obavy.

„Vidíte, že si nemyslíte, že to pan Séguier udělal, Jindřichu?“
Chval se krátce zamyslel:

„Nějak mě nenapadlo ho podezřívát. Vždyť toho člověka ani neznal... anebo ano?“

Podíval se na továrníka.

„Certainement pas, jiste nikoliv, monsieur le inspecteur,“
odpověděl Séguier, paní Grimmová si s úžasem všimla jeho
malého zaváhání. Séguier pokračoval.

„Proč ho vlastně dávali do té police? Proč třeba ne do sklepa?“

„Dali?“ povytáhla obočí paní Grimmová.

„Mais si, óvšem, přece tam nevezl jen tak sám.“

Chval chtěl cosi poznamenat, pak se však zarazil. Vzal tužku a chvíli psal do diáře. Pak paní Grimmové pokynul nenápadně hlavou. Baronka opět nalila Séguierovi skleničku, stejně tak sobě. Počkala, až se napije, a usrkla také. Chval mezitím vstal a odešel do haly, baronka po chvíli přišla za ním.

Inspektor se rozhlédl, jestli někdo nepovolaný neposlouchá a zašeptal jí do ucha:

„Za chvíli se podíváme na kamery, jestli tam bude něco zajímavého. Co si o tom myslíte?“

„Že to vážně nebylo tady.“

Chval přikývl.

„Máte pravdu, není projektil, málo krve a žádný hluk.“ „Uvidíme, co bude na kamerách!“

Z chodby k nim nahlédl pan Pollak. Beze slova jim ukázal, že mohou jít. Šli ze schodů kamsi dolů do suterénu a v rohu chodby do úzkých dveří, kde se nacházel velín. V nevelké místnosti se kroutila spleť kabelů od několika obrazovek, které sledovali dva muži v černých uniformách. Jednoho z nich baronka znala.

„Netušila jsem, že tu máte takovou armádu, pane Pollaku,“
řekla vážně.

„Musíme, býval klid, ale v poslední době sem do restaurace chodí dost divní lidé... Mám celkem pět strážců. Jsou často zapotřebí.“

„Zavřeli hospodu Na Spravedlnosti, to bude tím.“

Otočila se na Chvala:

„To byla hospoda na bývalém popravišti a skutečně přitahovala kostelecké občany nižší morálky.“

Pollak přikývl.

„Možná někdo z nich zabil toho nahoře!“

Chval na to nic neřekl a posadil se, stejně tak paní Grimmová.

„Kde všude jsou kamery?“ zajímalo inspektora.

„V hale, v chodbě z haly do hotelu, všechna schodiště, východy z výtahů.“

„A patra?“

Muž z ochranky se poškrábal za uchem.

„Velká část ano.“

„Co to znamená – velká část?“ nadzvedla tázavě obočí paní Grimmová.

„Všechny, kromě chodby před bytem šéfa a šéfové.“

„Jasně,“ řekla paní Grimmová. „Kolik lidí pracuje v hotelu?“

„To jsem už zjistil,“ pochlubil se Chval a nahlédl do svého zápisníku. „Tři recepční, dva v týdnu, třetí na víkend. Pět pokojských a dvě uklízečky. A kuchařů je...“

„Ne, díky, to mi stačí. A ještě ochranka.“

„Samozřejmě, ale nepředpokládám, že by...“

Paní Grimmová přikývla.

Muž z ochranky se očividně nudil.

„Už to můžu pustit?“

„Jistě,“ řekl Chval trochu nedůtklivě. Muž myší najel na adresář s příslušným datem, rozklikl ho a pak ještě přibližnou hodinu. Záznam z kamer se rozběhl a muž k tomu podával komentář.

„Je tam pohybové čidlo, jakmile se něco šustne, zapne se to! V kolik hodin to mělo být?“

Chval se zamyslel.

„Pan Séguier vypověděl, že přišel ve dvacet jedna třicet.“

„Sám?“

„Ano.“

„V kolik vám Séguier volal, Nelly?“

„V půl desáté a deset minut.“

Muž chvíli cosi kutil s přístrojem a na obrazovce se objevil time kód – 21:15, 21:20, 21:25 a tady naskočil obraz.

Paní Grimmová pokývla hlavou a s očekáváním se zahledla na obrazovku. Stejně tak Chval. Kamery si podávaly muže se ženou, pana Séguiera s Ivetou. Přišli, prošli halou kolem recepce, vyšli po schodišti a zašli do apartmánu. Chval se usmál a zavrtěl hlavou.

„Pan továrník se nesvěřil, že má pěknou mladou přítelkyni. Tajnůstkář!“

„Neteř!“ upřesnila rázně paní Grimmová. Chval se na ni se zájmem obrátil.

„Aha! Vy ji znáte?“

„Trochu,“ pokrčila rameny. „Představil mi ji.“

„A předtím, viděla jste ji někdy?“

„Ne, ale...“

„Hm!“ řekl významně Chval. „Myslím, že se pana továrníka za chvíli ještě půjdu na něco zeptat.“ Obrátil se na muže z ochranky:

„Dejte to ještě kousek.“

Obrazovka na chvíli potemněla, pak se rozjasnila a ukázala opět onu mladou ženu, tentokrát jak vyděšeně utíká po schodech.

„Hm,“ poznamenal Chval. „Tak víme, na čem jsme.“

Paní Grimmové to tak nepřišlo, ale nechtěla se přít. Chval opět oslovil muže z ochranky:

„A teď to, prosím, dejte na dřívější hodinu, ať vidíme, kdy tam ten mladík přišel.“

„Od kolikáté?“

Chval pokrčil rameny.

„V kolik je tma? V šest?“

„Tak asi,“ řekla paní Grimmová, „ale to je ještě dost lidí venku a viděli by ho.“

„Tak od 18:00?“

„Dobře.“

Muž pustil opět video. Mohli sledovat několik hostů, jak vycházejí, či zacházejí, servírka vyšla z výtahu a vezla na vozíku studenou večeři a šampaňské.

„Kam to veze?“ zeptal se Chval, nepřestávaje ani na okamžik sledovat obrazovku.

„Na pokoj číslo 10,“ odpověděl polohlasem muž z ochranky. „Manželé na líbáncích.“

„Nikdo, koho byste neznal?“

Muž se zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

„Nikdo. Tak pouštím!“

„Dobře.“

Chval, i paní Grimmová se pohodlněji zavrtali do nepohodlných židlí.

18:30, 18:45, 19:00... Nic!

„Snad přišel jinudy?“ řekl nejistě muž z ochranky.

„To by šlo?“

„Ano, ale to by nemohl být cizí.“

„Jasně. Kudy?“

„Přes garáže a výtahem na soukromou stranu. Ale stejně byste ho viděli na kameře číslo 3. Musel by projít kolem ní do Séguierova pokoje.“

„Aha.“

Najednou se opět rozběhl obraz. Byl na něm mladý muž, kterého znali jako bezduché tělo ve skříni. Podivná a nepříjemná představa, že tady ještě žil, dýchal, chodil a myslel. A co bylo potom?

Muž prošel hlavními dveřmi, zastavil se u prázdné vrátnice, natáhl se k jednomu z věšáků na klíče a jeden z nich vzal. Pak

se s obtížemi opět narovnal. Šel ztěžka, opíral se o zeď a pak o zábradlí. Zmizel ve výtahu, objevil se po chvíli v záběru další kamery o patro výš. Vyklopýtal ze zdviže. Rozhlížel se a vratkým krokem došel ke dveřím pokoje. Ztěžka odemkl klíčem, který vytáhl z kapsy.

„Jak to, že tam nebyl vrátný?“

Muž z ochranky pokrčil rameny.

„Není tam stále. Mohl si odskočit.“

„Jestli ten mladík nechtěl, aby ho viděli, tak si počkal,“ řekla paní Grimmová.

„Ano,“ přikývl Chval. „V kolik se objevil?“

„Moment, ...v 21:08. Chvilku před Séguierem.“

Chval se obrátil na baronku:

„V kolik jste přišla?“

„Asi za deset minut. Ze zámku je to kousek. Byl hrozně vyděšený, tak jsem celou cestu spíš běžela, než šla.“

„Mohl to být přítel té jeho neteře?“

„Copak vím? Zeptám se.“

„A já se taky zeptám pana továrníka, proč nám zapřel neteř!“

„Aby ji ušetřil vyšetřování, říkal mi to do telefonu.“

Chval se zatvářil výhrůžně a stejně zněl i jeho hlas.

„Nelly! Ještě jednou něco takového a budete osobou nežádoucí při vyšetřování! Rozumíte?“

Paní Grimmová se zatvářila kajícíně.

„Ano.“

Inspektor mávl rukou. „Nevěřím vám ani slovo. Pojdte za tím Séguierem!“

* * *

Našli ho na stejném místě, pouze hladina lahve s whisky klesla o několik centimetrů níž. Vypadal, že je nepřítomen duchem.

„Léone!“ ozvala se paní Grimmová.

„Hm?“ otočil se na ni volaný. „Asi já chvílku spal, Nelly...“
Začal se sbírat. „Vy máte již toho, co to udělal?“

„Pane Séguiere, neřekl jste mi všechno,“ vzal si slovo inspektor.

„Ják to? Pověděl všechno.“

„A vaše neteř?“ vybafl inspektor. Séguier upřel vyčítavý pohled na baronku.

„Nedívejte se na paní Grimmovou, ta vás neprozradila. Copak jste nevěděl o kamerách na chodbě?“

„Nikoliv,“ vydechl továrník. „Pas du tout! Eh bien, neřekl já o neteři vše, ale my nic neudělali, víte? Proč by tu měla čekat hodiny jako já? Jen proto, že byla se mnou?“

„Dobře. Mávl rukou inspektor. To už nechme stranou. Teď mi povězte – je to opravdu vaše neteř?“

Séguier se zatvářil udiveně.

„Jistě! Aspoň má sestra to tvrdí.“

„Jak se jmenuje?“

„Iveta Ménier.“

„Francouzka?“

Séguier zavrtěl hlavou.

„Češka, i když já ji vychovával dlouhou dobu u sebe.“

„Ten mladý muž byl její přítel?“

„Non!“ vydechl Séguier. „Zaplaťpámbu nikoliv! Ale když vy pryč, já jsem vzpomínal, já ho viděl na náměstí. Prodával u stánku.“

„U jakého?“

„Snad obrázky? Už nevím.“

„Tak to musíme všechno vzít ještě jednou. Kde jste byli večer?“

„Byli jsme na večeři a pak šli domů.“

„Byla s vámi celou dobu?“

Séguier vypadal, jako by spolkl žábu. Poctivost a svědomí v něm s čímsi zápasily.

„Pane Séguiere!“

„Léone!“

Oba výkřiky vyšly ve stejný okamžik a slily se do důrazné pobídky.

„Ano. Celou tu dobu tam byla se mnou.“

Chval nijak továrníkovo tvrzení nekomentoval. Séguier pokračoval.

„Dojedly jsme a šli se projít po městě. Bylo překrásně. Na náměstí byl nějaký program a my se chvíli dívali.“

„A dál? Jeli jste autem?“

„Ne, to je dva kroky, šofér byl volný a odjel do Holína.“

Chval přikývl a sklapl zápisník, po celou dobu otevřený.

„Pane Séguiere, budete tu bydlet dál?“

„Ne,“ oklepal se hrůzou starý pán. „Nechám se přestěhovat. Já nechci bydlet tam, kde se našla taková věc!“

„A vaše neteř bude s vámi tady?“

„Ano, mám vždy dvoulůžkový pokoj, snad bude tu ještě jeden tak podobný.“

„Dobře, chci s vaší neteří zítra mluvit, prosím, vyřídíte jí to. Kdyby nepřišla, musel bych pak zvolit úřední cestu, je to v jejím zájmu!“

„Samozřejmě,“ kývl hlavou Séguier. „A pane inspektore...“

„Ano?“

„Díky vám...“

Chval se usmál.

„Víte, většina lidí nám neřekne pravdu, nebo alespoň ne celou. A přitom se ji nakonec stejně vždycky dozvíme...“

Podali si ruce a paní Grimmová pozvala ještě Séguiera do zámku na zítřejší oběd. Pak se rozloučila i ona a vyšla za inspektorem.

Chval stál opřený o zábradlí, pod nímž bylo v hloubce asi pěti metrů přízemí hotelu.

„Tak už se na něj nezlobte, Jindřichu!“ řekla prosebně paní Grimmová, „myslel to dobře.“

Chval beze slova mávl rukou.

„Já řeším jinou věc. Kde se tu vzal? Proč šel právě do jejich pokoje?“

Paní Grimmová přemýšlela.

„Když vás postřelí, anebo je vám zle, kam jdete?“

Chval přikývl.

„No právě! Tam, kde čekáte, že bude bezpečno a pomohou vám! Ale Séguier? Je tu druhý den. Iveta? Jestli ho neznali, tak proč?“

„Nemohl si splést čísla pokojů?“ Chval se ušklíbl.

„Mohl..., ale v takové situaci? Když jde o život? To těžko! Jestli ho Séguier viděl na náměstí, třeba ho někdo pozná. Zítra pošlu do města pár lidí s jeho fotografií.“

„Jindřichu, myslíte, že přišel po svých? V tomhle stavu?“

„Asi těžko. Ale auto jsme nenašli. Moji lidé už prohledali okolní ulice i hotelové parkoviště.“

„Možná bude někde ukryté.“

Za řeči sešli po schodech do přízemí. Baronka se rozhlížela a dívala se na zem.

„Tady nic nebude, Nelly. Potřebujeme najít místo, kde se to stalo. Zatím to vypadá, že někde úplně jinde. A tady to už určitě prohlíželi chlapi od nás.“

„Já si to tu raději pořádně projdu ještě jednou. Náhoda je někdy milosrdná pomocnice.“

Došli až do recepcy. Paní Grimmová využila opětovné nepřítomnosti vrátného a stoupla si podobně, jako mladý muž na záběru, který viděli.

„Jindřichu!“

Ukazovala rukou kamsi dolů před sebe. Chval, který zpozorněl při tónu jejího hlasu, rychlými kroky přišel blíže a zahvízdl. Na zemi pod pultem kóje recepčního byl klíč od auta s přívěskem.

Kapitola třetí

„Co tam děláte?“ ozval se přísný hlas.

Otočili se a za nimi stál recepční v livreji. Chval mu ukázal průkaz.

„Jak to, že býváte tak dlouho mimo recepci?“

Muž zrozpačitěl.

„No, mám už svůj věk a dost často...“

Chval cosi polohlasem zamumlal pod vousy. Pak vzal z kapsy plastický sáček na důkazní materiál a klíče do něj opatrně vsunul. Prohlédl emblém na přívěšku.

„Ford!“

„Ale žádný jste na hotelovém parkovišti nenašli!“ upozornila paní Grimmová.

„Ne, ani v okolních ulicích.“

„A co v podzemním parkovišti?“ řekl důležitě recepční, oči vidně rád, že si může napravit reputaci.“

„Cože? Tady je podzemní parkoviště?“

„Ano,“ přikývl důležitě recepční.

„Skvělé!“ vykřikl Chval. „Jdeme tam.“

„Jděte to prohlédnout a já si ještě něco zařídím,“ řekla paní Grimmová.

Počkala, až všichni odejdou, osaměla a vyrazila jistým krokem k sídlu ochranky v přízemí. Zabušila na dveře, které z této strany neměly kliku, a počkala, až se otevrou. Proti ní stál muž, který jim pouštěl záběry z kamer. Baronka zahrozila prstem.